

[Aksel Larsen.]

og bebudet, sammenholdt med den økonomiske politik — og det er jo alt sammen samtidig indkomstpolitik — er der foregået en indkomstflytning, og det viser sig, at indkomstpolitik altså også i temmelig høj grad er indkomstfordelingspolitik. Det får man yderligere illustreret, når man tænker på det fradragsraseri, der behersker dansk skattelovgivning og flertallet i folketinget.

Jeg har ikke tid til her at opgøre og kommentere alle de fradrag, der findes i dansk skattelovgivning — de er legio. Men lad mig nævne et par stykker af dem. Det værste af dem alle er skattefradraget, fradraget for betalt skat, som gør skattelovgivningen kompliceret, og som gør det umuligt at få en social retfærdighed i beskatningen. Lad mig nævne de mange opsparingsfradrag i beskatningen, som begunstiger dem, der har evnen til at foregive, at de sparer op — og så må andre betale gildet. Lad mig for den sags skyld også nævne lønmodtagerfradraget, som dog har en nogenlunde rimelig begrundelse, nemlig den, at lønmodtagerne har så ringe mulighed for at snyde, når de udfylder selvangivelsen. Lad mig nævne fradragene for transport til og fra arbejdspladsen; og lad mig nævne talen om, at nu skal der gives et særligt erhvervsfradrag for fiskere. Hvis vi skulle få det, vil naturligvis sagførere, læger, politibetjente og mange, mange andre komme og sige, at de har samme ret til at få specielle fradrag.

Lad mig slutte med Poulsenudvalgets opfindelse af et specielt husleje-fradrag. Det går ud på, at der skal skabes ligestilling mellem lejere og ejere af enfamilieshuse, at lejerne skal have lov til at trække 60 pct. af den betalte husleje fra; men for at parcelhusejerne så ikke skal stilles ringere i forhold til lejerne, skal fra ejendomsskemaet forsvinde den post, der hedder lejeværdi af bolig i egen ejendom, og for ligesom at afbalancere skal standardfradraget for vedligeholdelse også forsvinde. Nu er det sådan, at den post, der hedder værdi

af bolig i egen ejendom, er langt, langt større end vedligeholdelsesfradraget for næsten alle parcelhusejere, og det vil sige, at samtidig med at man giver dem, der betaler husleje, et fradrag i indkomsten, vil man forøge det fradrag, parcelhusejerne i forvejen har.

Ja, i almindelighed kunne man sige: kunne man ikke gøre det hele meget lettere end det med at have alle disse fradrag? For hvis alle skatteydere får et eller flere fradrag, kan de alle sammen glæde sig over, at indkomsten bliver slået ned, men deres skattebyrde bliver vist lige så stor. Kunne man ikke gøre det meget nemmere og indføre ved lov, at enhver skatteyder i Danmark skal give sin nabo 1.000 kr. hvert år? Så giver vi alle sammen 1.000 kr. til den ene side og får 1.000 kr. fra den anden side, og så behøver man ikke at blande staten og administrationen ind i det, ud over at der skal være en vis kontrol. Administrationen bliver billigere end med alle disse fradrag; men der er naturligvis det ved det, at alle disse fradrag gavner de store indkomster mest. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen talte om det i går, men for én gangs skyld var det ærede medlem ikke opmærksom på, hvor galt fat det er; for det er jo sådan, at de, der ligger oppe i de højeste indkomster, må for den del af deres indkomst, der ligger højest oppe, beskattes med 140 øre af hver krone, for at de kan betale en nogenlunde skat af hele deres indkomst, og det vil sige, at de, der muligvis kan trække 1.000-2.000-3.000-4.000 kr. fra i deres indkomst, alene af staten får 140 pct. mere i skattelettelse, og så er der det ved det, at hvis man gennemfører Poulsenplanen, bliver de samlede skattepligtige indkomster mindre, og da der vist ikke er nogen, der tænker på at forhøje skatteprocenten, slet ikke procenten for proportionalskatten, vil det sige, at det offentlige, i hvert fald statens, indkomster af de direkte skatter bliver mindre; men staten kan ikke klare sig med færre penge, man vil komme med nye indirekte